saa tydelig ser det skjulte Samarbejde, som har været mellem Kristendommen og den saakaldte Kvindesag. Omkring 1850 aabner Gud Dørene i de ikke kristne Lande, den ene efter den anden. Man ser ind i en hel ny Verden af Opgaver. Og de store Kulturlande Indien, Kina, Japan kalder ikke mindst paa den kristne *Kvinde*. Skal Kinas, Indiens, Japans Kvinder faa Del i alle de Goder, Kristendommen ejer, maa de bringes dem *af Kvinder*. Disse gamle Kulturlande møder os straks med sin „Kvindesag"; og saa har Gud ledet Udviklingen saaledes, at ogsaa de kristne Lande nu kan møde denne „Kvindesag". Samtidig med, at han har aabnet disse Lande for Missionen og lagt dem for vor Dør, har han gennem 40 og 50 Aarenes Kvindebevægelse rustet os til at tage Opgaven op.

Vistnok stod den Gang Kirkens og Missionens Mænd som Kvindebevægelsens bitre Fjender og farligste Modstandere; og saaledes som de ledende Mænd stod, saaledes stod ogsaa Missionens Kvinder. Saa stygt et Navn som „Kvindesag" vilde de ikke have siddende paa sig eller sit Arbejde. Men Historien vil dømme anderledes. Og allerede nu dømmes der anderledes. Flere og flere af Missionens ledende Mænd og Kvinder ser bedre og bedre de Forbindelseslinjer, som har været, ogsaa mellem Kvindesag og Hedningemission — ja, at Evangeliets Forkyndelse i de ikke kristne Lande samtidig bliver en direkte Kvindebevægelse. Allerede saa tidlig som i 1834*) spores den første spirende Tanke til et direkte Missionsarbejde af Kvinder for Kvinder. En amerikansk Præst bragte da Spørgsmaalet frem for et Missionsmøde i England. Men det varede længe, inden Tanken blev forstaaet og taget op af de missionerende Lande. Ogsaa her maatte der kæmpes mod Traditioner, Sædvaner og Fordomme.

Nu staar der imidlertid fuldt organiserede kvindelige Missionsselskaber ikke blot i Amerika, men ogsaa i mange af Evropas Lande, og Foreningen *„Kvindelige Missionsarbejdere"* er det Forsøg, vi i de nordiske Lande har gjort paa at løse denne Del af vor Opgave.

Foreningen „Kvindelige Missionsarbejdere" er hverken i Sverrig, Danmark eller Norge et selvstændigt Missionsselskab, men arbejder i Forbindelse med de bestaaende Selskaber. Lidt Kamp og endnu mere taalmodig Venten har det af og til kostet at faa vort Arbejde og vore Arbejdere anerkendt; men efterhaanden har de forskellige Missionsselskaber maattet regne med os.

Det norske K. M. A. er kanske det, som endnu er kommet kortest, og det tør nok hænde, at en og anden i de forskellige Missionsselskabers Ledelse endnu synes, at vi snakker svært meget om „Kvindesag"; men ved taalmodig Venten skal vi nok naa frem, ogsaa vi, Skridt for Skridt. Spørgsmaalet „Kvindelige Missionærers Uddannelse" er især nu blevet brændende for os, maatte det snart faa sin Løsning.

Efter det, som her er fremholdt, tror jeg nok, man vil være enig med i, at der er mere af Kvindesag i de forskellige kristelige Foreninger, end de flesfe af os kanske selv ved. Og derfor staar heller ikke de kristelige Foreninger og Kvindesagen i noget Modsætningsforhold til hinanden i sit Arbejds*princip*, det er bare Arbejds*maaden*, som undertiden kan blive noget forskellig.

Idet vi paa de kristelige Foreningers Vegne takker for, hvad Kvindesagen har bragt ogsaa os, vil vi fortsætte med at bede om, at Gud maa lede den hele Bevægelse efter sin Vilje og til sit Riges Fremme.

Maatte det ske „ikke ved Magt og ikke ved Styrke, *men ved Guds Aand*".

*) Endnu tidligere i Amerika. Red.

Fra Missionskonferencen i Edinburg.

I Missionsblade og Aviser har vi allerede læst Referater fra denne mæg-